

ကြည်အေး

မောင်၊ ကို ကိုနှင့်
မြနန္ဒာ

"ဟော ... လိုနေတဲ့ အိမ် လာပြီ" ဟု ဒေါ်ယုယုခင်က ပြော၏။ ဦးသန်းတင့်က အကျင့်ပါနေဟန်ဖြင့် သူ့မယားပြောသည် ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ဖဲ ၁၃ ချပ်ကို အသစ်ပြန်စီပြန်လေ၏။

ကိုတင်မောင်က "သူ လာပြီလား၊ သူလား" ဟု အနည်းငယ် တုန်ယင်သော အသံဖြင့်မေး၏။ ပြီးတော့ ဖဲချပ်များကို ပက်လက်စီ၍ စားပွဲပေါ်ချလိုက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိစပြုလေ၏။

တစ်နေ့လုံး တစ်ခါမျှ မဒေါင်းသေးသော ကိုလှဦးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သော်လည်း ပြုံးရယ်ကာ "မျှော်လို့ သာ ပန်းရဲ့၊ လမ်းဘယ်မမြင်"ဟု အသံနေအသံထားဖြင့် ဆိုလိုက်သည် ။

ဒေါက်တာ ခင်အေးရီက "ဂျိုကာကိုမျှော်တာလား၊ ခုမှ ရောက်လာသူကလေးကို မျှော်တာလား၊ ရွှေဘိုကရောက်လာမယ့် ရှင့်ယောက္ခမကြီးရဲ့ သမီးကို မျှော်တာလားဟင်" ဟု ပြောပြီး သူ့ဝါသနာအတိုင်း တဟားဟားရယ်ပစ်လိုက်သည် ။

ဒေါက်တာလင်သည် လင်းထင်ကမူ ပျင်းရိမှေးမှန်သောမျက်လုံးများ ဝင်းလဲ့ လာပြီး သက်ပြင်း မသိမသာချကာ "မောင့်နှမမြနဲ့၊ မောင့်နှမမြနဲ့"ဟု အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းသာလှုပ်၍ စိတ်တွင်းမှ တသ ရွတ်ဆိုနေလေ၏။

မြနန္ဒာ၏ ဗောက်ဝက်ဝွန်ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်မှ ဖြတ်ပြီး သစ်ရိပ်သိုသိပ်သော ကံ့ကော် တန်း၌ ရပ်နားသံကြားရ၏။ ကလစ်ခနဲ တံခါးဖွင့်ဆင်းသံ၊ ဂျပ်ခနဲ ပြန်ပိတ်သံကြားရ၏။ ခုံမြင့် ဖိနပ်သံကို ခပ်အုပ်အုပ်ကြားရပြန်ပြီး မြနန္ဒာ၏ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပြန်သည် ။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သော့ဖွင့်ပေးသော ယုယုခင် တစ်သက်လုံးမွေးလာခဲ့သည့် တင်ကြည်က ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက်သည် ကို ပြန်ပြီး လိုက်လျောညီထွေဖြေတာ ဖြစ်မှာ ပဲ။ မြနန္ဒာက ဒါလေးတွေရှိတယ်။ တင်ကြည် ဆိုတာကလည်း ဟိုမိန်းမချော ဝတ်စားပုံကလေးတွေ၊ ပင်တိုင်စုံလို ကြော့မော့တဲ့ ဟန်ကလေးကို ငေးရင်းက ထမင်းဝတဲ့ ကောင်မစားပဲ။ မိန်းမချင်းတောင် ကြိုက်ချင်သလား မသိ။ ငါတစ်သက်လုံး ကျွေးလာတဲ့ သူကို မြင်ရင် တောင် သူတစ်ခါမှ ဒီလောက်အူမရွှင်ဖူးဘူး။ ဒေါ်ယုယုခင်သည် သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်း အိုစာသည် ထက် အိုစာလာသည် ကို သိ၏။ သူ့မျက်နှာ ကြည်လင်လာအောင် စိတ်ကို အသစ်ပြန်ပြင်သော ဖဲ၌ ပြောင်းလိုက် ၏။ တကယ်တော့ ဆရာဝန်ကြီးကတော် မြနန္ဒာလာမှ သူတို့ ဖဲဝိုင်း အိမ်ပြည့်မည် ဖြစ်၏။ သည် တနင်္ဂနွေ မှာ မှ လူစုရခက်လိုက်တာ။ လာနေကျ တရုတ်ကပြား ညီအစ်ကိုမလာတာနှင့်ဘဲ ပွဲပျက်ရတော့မလို ဖြစ်သည် ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုက သည် နေ့မှ သန်လျင်သွားကြသည် တဲ့ ။ လူပျိုသိုးနှစ်ယောက် သီတာစီးလို့ သန်လျင်သွားပြီး ရှင်မွေ့နွန်းရှာသလား မသိ။ ဒေါ်ယုယုခင်သည် တကယ်ပင် မျက်နှာကြည်လင် လာပြီး အိုစာခြင်း အနည်းငယ်လျော့သွား၏။ တော်သေးရဲ့ ။ မန္တလေးကပါလာတဲ့ ကိုလှဦးရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုတင်မောင် တစ်အိမ်ဝင်ပေလို့ ။ သူက မကစားတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီတဲ့ ၊ ပန်းချီဆရာတဲ့ ၊ မြနန္ဒာ နာမည်ကြီးလွန်းလို့ ၊ မြင်ဖူးကြည့်ဖူးချင်လို့ ဖဲဝိုင်းကို လိုက်လာတာဆိုပဲ။ အဖြစ်သည်းလိုက်တာ။ ယောက်ျားများ ဒီလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြနန္ဒာမှာ သူတကာထက်

ဘာများ သာတာရှိလို့ လဲကွယ်။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က မြန်နွာကိုစ၍
မြင်ဖူးခဲ့သည် ကို သတိရမိ လေ၏။ အဲသည် တုန်းက ဒေါ်ယုယုခင်သည်
ယခုလို ပေါင် ၁၇၀ရှိသော ကိုယ်လုံးနှင့်မဟုတ်။ ဆိုးဆေး ဖြင့်
နီကြန့်ကြမ်းကောက်လာသော ဆံပင်နှင့်မဟုတ်။ တကယ်ပါ။ ယုယုခင်
တို့ လည်း ဖြူဖြူတုတ်တုတ် နှင့် ယောက်ျားတို့ အလယ်မှာ ထည်ခဲ့ဖူးပါ
သေး၏။ ယုခင်တို့ ရဲ့ နှင်းဆီဖူးသဏ္ဌာန် သေးငယ်သော နှုတ်ခမ်းကို သူ
တကာ စွဲမက်ဖူးပါသေး၏။ သူ့ရဲ့ ကြီးမားဖွံ့ဖြိုးလှသော ရင်သားများကို
တင်းကျပ်သော ဘော်လီဖြင့်ပင် ချိုးနှိမ်ခဲ့ရသေး၏။ မြန်နွာနှင့်သူ အသ
က်တူလောက် ရှိမည်ထင်၏။ သို့သော် မြန်နွာသည် ဘီအေနောက်ဆုံးနှ
စ်၌ စာသင်နေစဉ်မှာ သူက တက္ကသိုလ်သို့ သစ်လွင်ကျောင်းသူအဖြစ်
ရောက်ခဲ့ရ၏။ အဲဒီတုန်းက ဆယ်တန်းအကြိမ်ကြိမ် ကျခြင်းသည် ခုခေ
တ်လောက် ခေတ်မစားလှပေမဲ့ ယုခင် သုံးခါကျ ခဲ့သည် ။
ပြီးတော့လည်း ဘယ်စာမေးပွဲကိုမျှ တစ်ခါဖြင့်မအောင်တတ်။ စာဖတ်ရ
တာ ဝါသနာကို မပါဘူး။ သူ့၌ ကျောင်းသူစိတ်မရှိ။ အရပ်သူစိတ်သာ ရှိ
ခဲ့သည် အမှန်ပင်။

ကျောင်းမှာ ကတည်းက မြန်နွာ ကျော်ကြားလှသည် ။ တိုင်းမင်းကြီး
သမီးဆိုတော့ ကျော်ကြားသင့် သည် ထက် ကျော်ကြားတာဖြစ်မှာ ပဲ။ ဘ
ယ်လောက်များ လှလို့ လဲ။ အို ... လှတာတော့ လှတာပဲ။ ရခိုင်မ ဆိုတော့
အသားညိုညို ကုလားဆင်ပေါ့။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလည်း ယုခင်တို့
နှုတ်ခမ်းလို မသေးငယ်လှပါဘူး။ ခြုံကြည့်ရလျှင် ခုမနက်မှ နီးထပွင့်သ
စ်လိုက်သည့်နှင်းဆီလို ကျက်သရေရှိတယ်ဆိုတာတော့ မငြင်းချင် ပါဘူး
။ ဒါပေမဲ့ ယုခင်တို့လို၊ နယ်ကကျောင်းသူများ လို မြန်မာဆန်ဆန် လူခြေ
နဲ့ နေတတ်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားရဲ့ အဖက်ခံပြီး တွဲကရတဲ့

ပွဲတွေမှာ နာမည်ကြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား။

နာမည်ကြီးသော မြန်နွာကို ဟိုတုန်းက မနီးစပ်ခဲ့ရပေမဲ့ ယခု ဒေါ်ယု ယုခင်သည် သစ်တော အရေးပိုင် ဦးသန်းတင့်ကတော်အနေဖြင့် တစ်ဖဲ ဝိုင်းတည်း တန်းတူထိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ပြန်တွေ့ကြသော် မြန်နွာသည် ယုယုခင်ကို ကျောင်းတုန်းက တစ်ခါ မျှမမြင်ဖူးခဲ့ဆိုသည် ကို သိရသေးသည် ။ "အို ယုက ကျောင်းရောက်တာ အများကြီး နောက်ကျတာပဲ၊ မြန်နွာတို့ က အဲဒီတုန်းက စီနီယာ မမတွေ ပေါ့။ ယုတို့ က ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်နဲ့ ကလေးစိတ်မပျောက်ဘဲ ကစားလို့ ကောင်းတုန်း" ဟု သူက ငယ်ဟန်ဆောင်လိုက်သေး၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် "ယုက ကောလိပ်ကို အသက်မပြည့်သေးဘဲ ရောက်တာ "လို့ များ ပြောလိုက်ချင်သေး ၏။ သို့သော် သူ့ယောက်ျားကို သူနည်းနည်းရှက်သည် ။ ပြီးတော့ ကိုလှဦးဆိုတဲ့ လူနောက်က ထောက် လိုက်ရင်ခက်မယ်။ ဒေါက်တာခင်အေးရီနဲ့ လည်း တစ်ခန်းတည်း တစ် လလောက်နေခဲ့ဖူးတော့ ခင်အေးရီ က ဟောဟောခိုင်းခိုင်းနဲ့ ပွင့်လင်းစွာ ရယ်မောပြောဆိုတတ်သည် ။

မြန်နွာက ခင်အေးရီလောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် မတောင့်ပါဘူး လို့ သူတစ်ခါက ခုလို ဖဲဝိုင်းမှာ ပြောဖူးသည် ။ (နန္ဒာကို ခုလိုပဲ စောင့်နေကြစဉ်ပေါ့။ မြန်နွာ ဘယ်လိုလှကြောင်းကို မျက်နှာရူး ကိုလှဦး တို့ ၊ တရုတ်ကပြား လူပျိုသိုး ညီအစ်ကိုတို့ ၊ စိတ်ကူးယဉ် စာရေးဆရာ လင်းထင်တို့ ၊ အိမ်ကလူတောင် ပါလိုက်သေး။ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်းကျ နေတာပဲ)။ သည် တော့ ခင်အေးရီဆိုတဲ့ ကာယကံရှင်ကပါရောပြီး အား လုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည် ။ တကယ်ပဲ မြန်နွာက ဘယ်လောက်ချောလို့ လဲ။

တစ်သက်လုံး လိုတရနေလို့ မိုးလင်းကမိုးချုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သ

နေရတာတစ်ခုပဲ ပူစရာရှိတဲ့ မိန်းကလေး။ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မြန်နွာက ခပ်ပိန်ပိန်ပဲ။ ပေါင် ၁၃၀ ပဲရှိတယ်လို့ တော့ ပြောတယ်။ အရပ်က ၅ ပေ ၄ လက်မဆိုတော့ မြန်မာအနေနဲ့ ရှည်မျောမျောပေါ့။ ရေမှန်မှန်ကူးလို့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်တော့ ရှိပါရဲ့ ။ တို့ အကြိုက်ကတော့ ဖြူမှ ၊ တုတ်တုတ်ခဲခဲကလေးမှ လှတယ်ထင်တာပဲ။ မြန်နွာရဲ့ ဆံပင်ကလည်း ကောက်လှပါတယ်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးကလည်း မှောင်လှပါတယ်။ နှာခေါင်း ကလည်း ချွန်လှပါတယ်။

သို့ပေမဲ့ သူ့လက်ဝတ်လက်စားတွေက ပျံနေတာပဲ ဆရာ။ နီလာစုံ၊ ပတ္တမြားစုံ၊ ပုလဲစုံ၊ စိန်စုံအပြင် ရွှေဒင်္ဂါးမတ်စေ့ပြားကလေးတွေကို ဆွဲကြိုး လက်ကောက်မှာ စည်းပြီး ပတ်တာက အဆန်းပဲ။ ငွေကိုလည်း ကနုကမာနဲ့ ရောပြီး တစ်ဆင်စာ ပြင်ဝတ်တတ်တော့ အဆန်းပဲ။ ဘိုတော့ အတော်ဆန်တဲ့ မိန်းမ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပေတာကိုး။ ကလေးကလည်း နှစ်ယောက်တည်း။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲတုံ့လိုက်ပြီး မျက်နှာထားကိုပြင်ပြန်၍ ရယ်ချန်းကာ "ဟော ... မဒမ် မြန်နွာကျော်ပါလား၊ ယုတို့ စောင့်နေတာ ကြာပြီ" ဟု နှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။

ကြည့်ပါဦး။ အခန်းထဲဝင်လာပုံက ရော်ရွက်တွေ ကြွေလာသလိုပဲ။ မင်းသမီးဟန်ကလေးနဲ့ လေမှာ လွင့်လာသလိုပဲ။ အောက်က သည် လောက်မြင့်တဲ့ ခုံမြင့်ဖိနပ်စီးပြီး သည် လောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝင်လာတာ အံ့ဩဖို့ တော့ကောင်းတယ်။ ခုခေတ်ကြီးမှာ တောင် ရှားနဲလ်ရေမွှေးကို လှိုင်အောင်ဆွတ်တုန်း ပဲ။ သူ့လင်က နိုင်ငံခြားခဏခဏ သွားရတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သူ့လင်က မြန်နွာကို အရုပ်ကလေးလိုပြင်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ အလှထားတာပဲ။ ဘာမက်စရာတုန်း။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် မျက်နှာထားတင်းမာကာ ရင်ပင် ကော့ လာလေ၏။ အိမ်မှာ တော့ ကိုတင့်သာ အရုပ်ဖြစ်ရမည်။ ကိုတင့်ကို ငါးကျပ်တန် ကအစ ဒီကပေးမှ ကိုင်ရတာ။ ဘယ်ပွေ့နိုင်မလဲ။ ယုယုခင်တို့ ကို မြနန္ဒာ လို့ ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မြနန္ဒာ ယောက်ျားက နံပါတ် ၂-၃-၄ အပြင် မထင်မပေါ်တွေက မနည်းဘူး တဲ့ ။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်လောက အဆိုတော် ဟိုဟာမတောင် အိမ်ပေါ် ခြောက်လလောက် ခေါ်တင်ထားသေး ဆိုပဲ။ ။

"မြ လုံချည်လေးက လှလိုက်တာ" ဟု သူ့ဆက်ပြောလိုက်၏။ သူ့၌ စိတ်ငယ်ခြင်း စိုးစဉ်း မရှိတော့ဘဲ မြနန္ဒာကို သနားခြင်းပင် ဖြစ်ပေါ် လာလေ၏။ ကလေးမမွေးသော မိမိဘဝကို သူကျေနပ် အားရစရာ မရှိတာလည်း မေ့ပျောက်သွားလေ၏။ မြနန္ဒာကို လှပသည် လို့ ပြောရမှာလည်း သူဝန်မလေး သလိုရှိ၏။ စောစောက နာမည်တောင်မခေါ်ချင်ဘဲ ဖဲတစ်အိမ်လို့ သာ ခေါ်လိုက်သည် ကို သူ့ဘာသာ သတိရ၏။

"လှတဲ့ သူဝတ်လို့ လှတာပေါ့လေ၊ မြဝတ်ရင် ဘာမဆို လှရမှာ ပေါ့မဟုတ်ဘူး လား ရီ"ဟု ဒေါက်တာခင်အေးရီဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သေး၏။

ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် သူပြောသည် ကို ကြားဟန်မရှိဘဲ မြနန္ဒာ လွင့်ပါးဝင်ရောက်လာသည် ကို ငေးမောလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ ပန်းချီဆရာ ကိုတင်မောင်က ပက်လက်လှန် ချထားသော ဖဲချပ်များ ပေါ်လက်ထောက်ကာ စီးကရက်ကို အားရပါးရရှိက်ရင်း မီးခိုးများကြားမှ မြနန္ဒာကို တအံ့ တဩ ကြည့်သည် ။ "လှရက်ပါပေဗျာ" လို့ သူဆိုချင်သလား။ သည့်အပြင် တစ်ခုခု သူဆိုချင်သေးသည် ။ ဘာလဲ၊ သူ ဘာဆိုချင်သေးသလဲ။ မြနန္ဒာဟာ ဆရာဝန်ကြီးကတော် မဒမ်ဂျော်ပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘဲနုစံသား ကောလိပ်ရောက်စ ကျောင်းသားရဲ့ အရွယ်တင်သော အမေ

ပဲ။ သည့်ပြင် ဘာဆိုစရာများ ကျန်သေးသလဲ။ ကိုလှဦးကတော့ မိန်းမမြင်လျှင် တူနဲ့အိပ်ရာဝင်ချင်တတ်သော သူ့စိတ်ရှိမြဲအတိုင်း တပ်မက်ဟန်နှင့်သာ ကြည့်တတ်သည် ။ မြနန္ဒာမှာ ကိုလှဦးလိုလူမျိုး တပ်မက်စရာဘာရှိသလဲ။ ဘာမှ မရှိလှပါဘူး ထင်သည် ။ မြနန္ဒာ၏ ရင်သားများ သည် ယခု ပေါင် ၁၇၀ ကျော်လာသော ယုယုခင်၏ နို့မတိုက်ဖူးသော ရင်သား များ အရွယ် တစ်ဝက်သာရှိမည်။ လင်းထင်ကတော့ အများ သိကြသည့်အတိုင်း မြနန္ဒာကို တစ်သက်လုံး စွဲလမ်းလာသူပီပီ မြနန္ဒာကိုမြင်လျှင် လွမ်းအိပ်မက် မက်သည် ပေါ့။ ကြည့်ပါလား။ စောစောက ပျင်းရိပျင်းတွဲဟန်သည် ပျောက်ခဲ့ပြီ။ သူ့မျက်လုံးများ ဝင်းပလုပ်သည် ။ မြနန္ဒာကို သူတကယ် စွဲတုန်းပဲ။ ဟိုကလည်း စွဲစရာ လုပ်တတ်တုန်းပဲ။ ပြုံးလဲ့လဲ့ကလေးနဲ့ ပေါ့။ အေးတိအေးစက်နဲ့ ခုထိ ကိုယ့်ကိုတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော သေးဘူး။ ကိုတင့်ကော ... ကိုတင့်ကော၊ သူ့ယောက်ျားသည် ကုလားထိုင်မှ တစ်ချက်ထကာ မြနန္ဒာကို ရွန်းရွန်းစားစား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်မကြည့်ရဲသည့်ပမာ မျက်လွှာချကာ ဖဲ ၁၃ ချပ်ကို အသစ်ထပ်၍ စီပြန်လေသည် ။

"ကဲ ကိုတင့် ရှင်ထတော့။ မြနန္ဒာ မရောက်သေးလို့ သူ့တစ်အိမ်ဝင်ခိုင်းထားတာ၊ ဖယ်ပေးလိုက် တော့လေ။ လာ ဒီနားလာ။ ကိုယ့်မယားဖဲဂျီကာနှစ်ကောင်မှ ပါရဲ့ လားကြည့်" ဟု ဒေါ်ယုယုခင်သည် ရွန်းပြက်ပြက်ကလေး ပြောပြန်လေ၏။

သို့သော် ဘယ်သူမျှ ဖဲဝိုင်းကိစ္စ ရုတ်တရက် မလှုပ်ရှားကြသေးဘဲရှိလေ၏။

ဒေါက်တာခင်အေးရီသာ ခဏနေမှ ဒေါ်ယုယုခင်ဘက် လှည့် လာပြီး "ဘာဆေးစားလို့ များ သည် လောက် နုနုနယ်နယ်ကလေး ဖြစ်နေရတ

ယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။ သူ ဘယ်တော့မှ မအိုတော့ဘူး လား"ဟု မတိုးမကျယ် ပြောလေ၏။

"အဖြူနဲ့ ခရုခွံ ပန်းရောင်နုကလေး တွဲဝတ်ထားပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ပုလဲ ဆွဲကြိုးကလေးနဲ့ ဟပ်လို့ ၊ ရီလည်း အဲဒီလိုဝတ်ကြည့်ဦးမယ်။ ဘယ်လိုထွက်လာမလဲ မသိဘူး။ ဟား ... ဟား ... ဟား" ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်မောပြန်လေ၏။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် သူ့ဖဲကို စားပွဲပေါ် ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချ လိုက်လေ၏။ "ကဲ ... မြနန္ဒာဝင်လာတာနဲ့ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ မေ့ကုန်ကြပြီ။ ဟို ... ပန်းချီဆရာကလည်း ဖဲတစ်ထွေလုံး ပက်လက်လှန်ပြီး ချထား တော့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီဝိုင်းကစားလို့ ရတော့မလဲ။ ကောင်းတယ် ကိုတင့် ထွက် ... ထွက်။ နှစ်အိမ် ကစားရတာ အားကြီးနာတယ်။ ရှင် ဒီလာခဲ့။ ဟောဟိုက ထိုင်ခုံ ဒီဆွဲလာခဲ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဘေးတိုက် ကြည့်ပြီး ဗိုက်ခေါက်ထူသလေး၊ မေးနှစ်ထပ်ပြုသလေးနဲ့ မကဲ့ရဲ့ နဲ့ ဦးနော်" ဟု ပြောပြီး "ကဲ ကိုကိုငမ်းတို့ ရဲ့ မြနန္ဒာကို ထိုင်ခွင့်ပေးကြဦးမှ ပေါ့ရှင်၊ ဟောဒီဒေါက်တာကရော ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ်နိုင်အောင် မထိန်းတော့ဘူးလား" ဟု ကျယ်ကျယ်ကြီး ပြောချ လိုက်လေ၏

ကြည့်လေ။ ဝုန်းခနဲ ငနဲသားလေးယောက် ထလိုက်ကြတာ သခင်မဘုရင်မ ဝင်လာတာကျနေ တာပဲ။ ကိုယ့်လူတောင် ရောယောင်လို့ ပါသေးတယ်။ ယောက်ျားများ အပေါ်ယံတပ်မက်တာပဲ။ (မြနန္ဒာ ဟာ ငါ့လို ယောက်ျားကို ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်း ချက်ကျွေးမယ်ထင်သလား။ သူ့ပန်းရောင် လက်သည်းချွန်ကလေးတွေ အရောင်မှိုန့်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ ။ ပြီးတော့ သားကို ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ဘော်ဒါထား၊ သမီးငယ်ကလေး နာနီလက်အပ်ပြီး အပျိုလုပ်နေတာပဲ။ ကားတစ်စီးနဲ့ လည်နေ

တာပဲ။ အပျိုလုပ်နေတဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေးကို အဖိုးတန်နေလိုက်ကြတာ ။ ပန်းချီဆရာက ကုလားထိုင် အတင်း ထိုးပေးတယ်။ စာရေးဆရာက စီးကရက်တည်တယ်။ မြနန္ဒာ စီးကရက်ကို မီးခိုးထောင်းထောင်းထ ပါရော။ မြနန္ဒာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ခေါ်ရင် အကုန်ထလိုက်မယ့် လူချည်းပဲနော်။ တစ်ချက်မှ နောက် လှည့်ကြည့်မယ့်သူ မပါဘူး။ ငတင့်ရောပေါ့။ သူက သာဆိုးသေး။ သည် မိန်းမ အုပ်နိုင်ချုပ်နိုင်လွန်းလို့ မတော်လှန်ရဲလို့ နေရတာ။)

ဒါပေမဲ့ အလှပြင်ပြီး ကားတစ်စီးနဲ့ လည်နေတတ်တဲ့ မြနန္ဒာဟာ လှတာကလွဲလို့ ဘာများ အဖိုးတန်လွန်းလို့ ပါလိမ့်။ သူ့ကို ပါတီတကာမှာ မြင်ရပါရဲ့ ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီပဲ။ လာတုန်းအတူ လာပြီး ပြန်တော့မှ အတူပြန်ကြတာပဲ။ မြနန္ဒာနားမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေကလည်း အုံ့လို့ ။ ဟိုတစ်လောက သူ့မောင်ဝမ်းကွဲဆိုတဲ့ ရခိုင်အင်္ဂလိပ် ကပြားလေးနဲ့ တတွဲတွဲပဲ။ တို့ တော့ ကြည့်ရတာ မသင်္ကာလှဘူး။ ကောင်လေးကို နိုင်လိုက်တာဆိုတာလည်း ခိုင်းသည့်ကျွန် ထွန်သည့်နွားပဲ။ ခု ဒီ ကောင် လေး ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် သူ့မျက်နှာ အိုစာဦးမှာ ကြောက်ပြန်သည် နှင့် ထိုအတွေးမျှင်ကို မနည်း ဖြတ်ရလေ၏။ သူ့ရှေ့မှာ မိုးကျနတ်မယ်လို ထင်ပေါ်ကျော်စောနေသော မြနန္ဒာအား မနှစ်လိုစိတ်ကိုတော့ ချိုးနှိမ်လို့ မရ။ ယောက်ျားတွေကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည် နှင့် ဘေးက လင်သည် ဦးသန်းတင့်၏ ကျောကုန်း ကို အုန်းခနဲထုကာ "ကဲ... အားလုံး အသင့်ဖြစ်ကြပါပြီလားရှင်။ ကျွန်မတို့ ဖဲဝိုင်းစဖို့ အချိန်တော်လောက် ပါပြီနော်" ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

တဟားဟား ရယ်တတ်သော၊ ဘယ်လိုမိန်းမစားမှန်းလည်း မသိ

သော၊ သားဖွားဆေးရုံမှာ အချိန်ကုန်ပြီး လင်သည် စာရေးဆရာကို လွှတ်ထားတတ်သော၊ မြန်နွာကို စွဲလမ်းစိတ်မပြေသူကို ယူသော ဒေါက်တာခင်အေးရီက မိမိကိုလှည့်ကြည့်ကာ ပခုံးကို အသာကိုင်ပြီး "သူကသိုလ်နဲ့ သူ ဖြစ်တာပဲ ယုရယ်" ဟု ပြောကာ တဟားဟားရယ်လိုက်ပြန်ရာ ဒေါ်ယုယုခင်ပင် တဟင်းဟင်းနှင့် အတင်းဖျစ်ညှစ်လို့ ရယ်ရ ချေသေးသည်။ ။

မြန်နွာသည် တကယ် ကုသိုလ်ကောင်းသော မိန်းကလေးပါပဲဟု ဒေါက်တာခင်အေးရီ တွေးမိ လေ၏။ မိန်းမဟူသည် ချောမောလှပမှ သို့မဟုတ် ပညာဉာဏ်ကြီးမားမှ သို့မဟုတ် ဖွဲ့မျှသာတည်း။ အကြမ်းဖျင်းပြောရလျှင် မြန်နွာသည် မိန်းမလှဖြစ်၍ မိမိ ဒေါက်တာခင်အေးရီက မိန်းမပညာရှိဖြစ်ကာ ယုယုခင်သည် ဖွဲ့မျှသည် တည်း။ ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် ထိုစိတ်ကူးကို ပြက်လုံးကောင်းလို အောက် မေ့ကာ တဟားဟားရယ်မိပြန်သည်။ ။ ဘာကိုမဆို သူ ရယ်စရာရှာ၍ မြင်တတ်သည် မှာ လည်း ကုသိုလ် တစ်မျိုးပင်။

မြန်နွာကို မနှစ်လိုစရာ သူ၌ မရှိ။ မြန်နွာ၏ အလှသည် ရှားပါး၍ အပြစ်ရှာရမလွယ်သော ပြည့်စုံကျနခြင်း ရှိလေသည်။ ။ ကြည်နူးစေသော၊ စိတ်ချမ်းသာစေသော၊ နှစ်လိုဖွယ်သော အလှပင်။ မြန်နွာ၏ အတွင်းသန္တာန်တစ်ခုခုကလည်း ရုပ်ရည်အလှနောက်၌ လျှို့ဝှက်ခိုအောင်းကာ စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းစေသည်။ ။ ထိုလျှို့ဝှက်ခြင်းသည် ဝမ်းနည်းခြင်းလား၊ တရားရှိခြင်းလား၊ ဖြူးဖြောင့်ခြင်းလား၊ တစ်ခုခုပဲ။ ခင်အေးရီ မသိ။ သိနိုင်အောင် ခင်မင်ရင်းနှီး ပေါင်းသင်းခွင့်မရခဲ့။ ထိုလျှို့ဝှက်ခြင်းကြောင့်ပင် အရေပြားတစ်ထောက်သာလှသော အလှမျှ မဟုတ်ဘဲ အသက်အရွယ်ရ လာလေလေ ရင့်ကျက်ပြီး ကျက်သ ရေရှိလေလေ။ အရောင်အဝါ တောက်ပလေလေ ဖြစ်တာအမှန်ပင်။ မြန်နွာ

သည် ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူ တောင် တစ်မျိုးတော့လှနေဦးမည်ထင်သည်။ ခုလည်း အသက်လေးဆယ်ပြည့်လှပြည့်ခင် ရှိမည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသူအား အသက်အရွယ်ကို သတိမရစေသော ဂရုမထားစေသော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းသည် လို့ ဆိုချင်တာ တစ်ခုကလည်း မြနန္ဒာသည် မျိုးနှင့်ရိုးနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလှခြင်းပင်။ ပိုက်ဆံ၏ ဖန်တီးချက်ဖြင့် ဘီအေအောင်ခဲ့သူ။ အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်၊ ဥရောပနှင့် ဂျပန်ကို လှည့်လည်ခဲ့သူ။ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီ သုံးဘာသာကို ကျွမ်းကျင်သူ။ ညစာစားပွဲများကို အထက်တန်းကျကျ တည်ခင်းတတ်သူ မြနန္ဒာ ဖြစ်ရပြန်၏။ သူ့ယောက်ျား ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ခြင်း ကတည်းက မြနန္ဒာ၏ သရဖူမှ တဖျပ်ဖျပ်လက်သော နီလာကျောက်မျက် ဖြစ်ပါပေသည်။ မြနန္ဒာကို ဘဝက အခွင့်ကောင်းများ စွာ ပေးလိုက်သည်။

သို့ပေမဲ့ ခင်အေးရီသည် မနှစ်လိုမဖြစ်။ မြနန္ဒာနှင့် နေရာချင်းလဲလိုစိတ်မရှိ။ ခင်အေးရီသည် လည်း အားထားစရာ ပညာပါရမီပါခဲ့သည်။ ၂၃ နှစ်မှာ ဘယ်သူ ဆရာဝန်အောင်ခဲ့ပါသလဲ။ ၂၇ နှစ်မှာ သားဖွား မီးယပ် သမားတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ။ ဆေးရုံအလုပ်တစ်ဖက်ဖြင့်ပင် ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်စာကို သင်ဖြစ်ကာ မြနန္ဒာလိုပင် ကျွမ်းကျင်ရုံမက ဆေးကျမ်းစာများ ပင် ဖတ်လျက်ရှိသေး၏။ မြနန္ဒာက သေးသွယ်ရှည်လျား၍ ချွန်ထက်သောလက်သည်း ပန်းရောင်ကလေးများက တပြောင်ပြောင် တလက်လက်နှင့် ပီယာနိုတီး သောအခါ ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် လက်သည်းငုံးတိတိ။ လက်စွပ်ပင်၊ နာရီပင်မရှိ။ ဝက်မှ င်ဘီးနှင့် ဆပ်ပြာနှင့် ရေနွေးနှင့် အထပ်ထပ် ငါးမိနစ်တိတိ တိုက်ဆေးသဖြင့် နီရဲနေသောလက်များ ၊ လက်အိတ် စွပ်ထားသောလက်များ ဖြင့် ဆေးရုံမှာ ပေါင်းပြုတ်ထားသဖြင့် ပိုးမွှားကင်းသော ကိရိယာများကို ကိုင်ကာ မမွေးနိုင်သော

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖိုက်ကိုခွဲ၍ ကလေးအရှင်ကို ထုတ်ခဲ့သည် ။ ကင်ဆာဖြ
စ်၈ သားအိမ်ကို ထုတ်ခဲ့သည် ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် မျ
က်လုံးနှစ်စုံသာ ပေါ်သော်လည်း ထိုမျက်လုံးတို့ သည် စိတ်အားထက်သ
န်ခြင်းဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိသည် ။ ခင်အေးရှိသည် ပီယာနို မ
တီးချင်လို့ မတီးခြင်းသာ ဖြစ်သည် ဟု ထင်သည် ။ သူ့လက်များ သည် ပ
ဉ္စလက်တန်ခိုး ရှိသလို အမျိုးမျိုးတတ်နိုင်တာ အမှန်ပင်။

မြနန္ဒာကို မနှစ်လိုစရာ မရှိ။

တကယ်တော့ မြနန္ဒာကို တကယ်ပင် နှစ်လိုမိသေးသည်။ မြနန္ဒာ မိန်းမလှ၏ အေးဆေးတည်ငြိမ် သော၊ မိန်းမ‘ဖွဲ့’တို့ မနာလိုခြင်း ရိုက်ခတ်လို့ မရသော အထက်တန်းကျဟန်ကို ခင်အေးရီ သဘောကျ လေသည်။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မြနန္ဒာ၏ ပြင်ပရုပ်ချောမောလှပခြင်းကို ခင်အေးရီ စူးစမ်းလို့ မရသေးသော (အားလပ်သည့် တစ်နေ့မှာ တော့ ရအောင် စူးစမ်းဦးမည်။) ထူးခြားသော အတွင်းသန္တာန် က ထည်ဝါစေသည်။ မာနကြီးတယ်လို့ တော့ မဆိုလိုက်ပါနှင့်။ ခင်အေးရီသည် ခင်အေးရီသာမဖြစ်လျှင် မြနန္ဒာသာ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ခင်အေးရီသည် အနည်းငယ် တုတ်ခိုင်လွန်းသည်။ ဆေးရုံ၌ ပင်ပန်း အိပ်ပျက်လှသဖြင့် အစားပြန်အိပ်ခြင်း၊ ပို၍ စားသောက်ခြင်းတို့ ကြောင့်ပဲလား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရေကူးလမ်းလျှောက် မှန်ခဲ့လို့ လားမသိ။ ဒါမှ မဟုတ် ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဘိုးအေနှင့်ပင် တူလေ သလားမသိ။ တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလွယ်သော ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် အင်မတန်မှ ကျစ်လျစ် တောင့်တင်းလှသည်။ ခုမနက်တိုင်း အင်းလျားတစ်ပတ် ပတ်ဆဲပင်။ သူ့ယောက်ျား လင်းထင်နှင့် တွဲသွားလျှင် သူက အစ်မကြီးနှင့် တူနေတတ်သည်။ မကြာခဏလည်း အမေးခံရသည်။ မိတ်ဆွေများက နောက်ပြောင်တတ်သည်။ သူသည် လင်းထင်ထက်လည်း ငါးလခန့် အသက်ကြီးတာ အမှန်ပင်။

လင်းထင်နှင့် ဘယ်သူမှ သဘောမတူဘဲ ဇွတ်အဓမ္မ လက်ထပ်ခဲ့သ

ည် ။ လင်းက ဘီအေသာ အောင်သော စာရေးဆရာ။
မိဘအမွေကိုရသဖြင့် အေးအေး ထိုင်စားနေသောသူ၊ အလုပ်မရှိ။ ဒါထက်
အလုပ်မလုပ်သောယောက်ျား။

လင်းနဲ့ လက်ထပ်ကြတဲ့ နေ့ကများ သိပ်ရယ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဟား
... ဟား။ ကိုယ်က ဆေးရုံက ညတာဝန်ကအပြန် အိပ်ပျက်နေသဖြင့် မျက်
တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ရေကမန်းကတန်းချိုး၊ အဝတ်အစား ခပ်ပြောင်
ပြောင်လက်လက်ဝတ်ပြီး ကိုယ့်အော်စတင်ကလေး မောင်းပြီး လင်းကို
ရှာရတယ်။ လင်းက သူ ငှားနေမြဲ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ
စီးကရက်ပြာတွေပွလို့ ။ လင်းကို ရေချိုးခိုင်းတာ မချိုးဘူး။ အင်္ကျီလဲ
ခိုင်းတော့လည်း ပေကတ်ကတ်။ ဘန်ကောက်ပုဆိုးတော့ ရှောရှောရှူရှူ
ကောက်ဝတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ရုံးကိုပြေးကြတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း ကို
တင်မောင်ကြည်ရယ်၊ ကိုညွန့်ရွှေရယ်က ရုံးမှာ စောင့်ကြလို့ ။ ကိုယ့်အ
ပေါင်းအသင်း ဒေါက်တာမျိုးခင်ရယ်။ ဒေါက်တာကြည်နဲ့ ဦးရယ်ကလည်း
ရုံးမှာ စောင့်ကြလို့ ။ ကိုယ်က နည်းနည်းရှက်လို့
အသက်ငါးလလျှော့ပြောလိုက်မှ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲမှာ လင်းနဲ့ သက်
တူ ရွယ်တူဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီည လင်းရဲ့ စားပွဲကို ကိုယ်ရှင်းတော့ "
မောင့်နှမ မြနန္ဒာ"ဆိုပြီး သူ ကဗျာတွေ စပ်ထားတာ အမယ်လေး တစ်
ထပ်ကြီးပဲ။ ပထမတော့ (ရှက်ပါရဲ့) မနာလိုမခံချိန် မျက်ရည်တွေ ဘာ
တွေကျ။ သူ့ကိုထုနှက်ပြီး ကဗျာတွေ ဆုတ်ပစ်တာပေါ့။
အထပ်လိုက်ကြီး ဆွဲဆုတ်တော့ မစုတ်ဘူး ဆရာရေ။ ဒါနဲ့ စာလုံးလေး
တစ်လုံး လှတာတွေလို့ ကောက်ဖတ်တော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့
ကဗျာတွေ။ နှမြောစရာကြီးဆိုပြီး ကိုယ်ကပဲသိမ်းရသေးတယ်။ ပြီးတော့
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရယ်ချင်ပြီး ကြုံဖူးရဲ့ လား ကွယ်တို့ ဆိုပြီး တဟား
ဟား ရယ်ရတာပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

နောက်ငါးနှစ်လောက်ကြာမှ ကြည်နွဲ့ဦးနှင့် ကိုမျိုးခင်တို့ စထရင်းမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လက်ထပ်ကြလေသည်။ ။

အဲဒီမှာ မှ မြနန္ဒာကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးသည်။ ။

မြနန္ဒာ နာမည်ကြီးလှပေမဲ့ ခင်အေးရီသည် ကောလိပ်၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတာတွေကို ဂရုမစိုက် သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်၌ ကရွှေတံဆိပ်ဆုရပြီး ပညာဘက်မှာ ကျော်ကြားသလို စာမပြတ် ကျက်မှတ်ရသည် မို့တစ်ကြောင်း၊ သူလို စာသာကျက်တတ်သော ကျောင်းသူနှင့် မြနန္ဒာတို့ မင်းမူစိုးမိုး သော ပါတီပွဲသဘင်များ မအပ်စပ်သည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့် မြနန္ဒာကို ကျောင်းမှာ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ ပြီးတော့ ယူနီဗာစီတီမှာ နှစ်နှစ်သာနေရပြီး လမ်းမတော် ဆေးကျောင်းသို့ပြောင်းခဲ့ကာ ဂျူဗလီဟော နားက ဆင်ပဆင်ဟိုတယ်မှာ နေလာရသည် သာ။ မြနန္ဒာကို မတွေ့နိုင်ပြန်ချေ။ ပြီးတော့ မြနန္ဒာက နေ့ ကျောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ။

ကြည်နွဲ့ဦးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုမီအောင် ဆေးရုံမှ ပြေးရပြန်တော့ ခင်အေးရီ လက်များ သည် သားဖွားဆေးရုံနဲ့ တော်တော်နံနေသေးသည်။ ။ စင်အောင် မဆေးခဲ့ရ။ မွေးပြီး ရေမွှေးမဆွတ်ခဲ့မိပြန်သဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က မမချောတို့ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ကြတာ မှတ်မိသေးသည်။ ။

ယခုလည်း အိမ်သို့ ပြန်လာလျှင် သားအငယ်ဆုံးကလေးသည် "မေမေအနံ့ ရတယ်ဟေ့၊ မေမေ ပြန် လာပြီမဟုတ်လား" ဟု အော်ကာ မေမေ ဖေဖေ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာမြဲပင်။ သားငယ်ကလေး သည် အင်မတန် နှာခေါင်းပါးသည်။ ။ စံပယ်ပန်းကို ကြိုက်တတ်သည်။ ။ သူ့အဖေလို ကဗျာဆရာဖြစ်မည် ထင်သည်။ ။ သီချင်း ကြိုက်လိုက်တာလည်း သူမ

တူ။ စကားမပြောတတ်ခင်က သီချင်းသွားကို မေမေ ထည့်၍ အစအဆုံး မှန်အောင်ဆိုလေသည် ။

ကြည်နွဲ့ဦးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မြနန္ဒာသည် ယခုဖဲဝိုင်းသို့ လာသလိုပင် အဖြူနှင့် ခရုခွံပန်းနု ရောင်ကလေး ဝတ်ကာ ပုလဲနှင့်ငွေ တွဲဝတ်လာသည် ။ အဲဒီခေတ်တုန်းက ထဘီအဖြူချိတ်ဆိုတာ မင်္ဂလာ သတို့ သမီးတောင် ဝတ်ရမှန်းမသိသေးတဲ့ ခေတ်ပေါ့။ မြနန္ဒာက ပိုးပျော့အဖြူမှ ငွေပွင့်များ ခြယ်သည့် ထဘီနှင့် လဲ့လဲ့လေးသာ အရောင်တင်သည် ။ ပန်းနုအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ပဝါမခြုံပေ။ သူ့အမူအရာအတိုင်း လေမှာ လွင့်ပါး ကြွေလျောလာသည့် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေးလို ဝင်လာလိုက်တာ လူတကာငေးလို့ နေရ သည် ။ အဲသည် တုန်းက သူ့ယောက်ျား ဆရာ ပါမလာချေ။

ဆရာလား၊ ဆရာကတော့ အများ သိကြသည့်အတိုင်း သည် လောက် အဖိုးတန်အလှကလေးကို ရအောင်ယူ၊ ဧည့်ခန်းမှာ ထားပြီး ခပ်ထထကျောင်းသူကလေးတွေ၊ နာစစ်မလေးတွေ ကားပေါ်တင်ကာ တစီစီနေမြဲ။

ကျောင်းတုန်းက ဆရာဝါသနာကိုကြောက်၍ ဆရာစာသင်ချိန်မှာ ခင်အေးရီတို့ တစ်တွေ တော်တော် သတိနှင့် နေခဲ့ကြသည် ကို သတိရပြန်၏။

သည် တစ်ချက်နှင့်ပင် မြနန္ဒာကို သူမ နှစ်လိုဖွယ်လုံးလုံးမရှိလို့ ဆိုနိုင်ပြန်ပါသည် ။ (လောက၌ ဘယ်လိုပင် ဘာမဆိုပြည့်စုံသည် ဖြစ်စေ လင်၏ အချစ်ကို မခံရသောမိန်းမကို ဘယ်သူ မနာလိုရှိနိုင် မည်လဲ။)

လင်းက မြနန္ဒာကို ခုထိ မောင့်နှမ မြနန္ဒာလို့ လွမ်းချင်လည်း လွမ်းပါစေပေါ့။ ကဗျာဉာဏ် ဝင်ချင်လို့ သာပါပဲ။ လင်းက တစ်ခါတစ်ခါ

ကလေးလိုပဲ ယောက်ျားများ စွာဟာ ကလေးဆိုးကြီးတွေနဲ့ တူတာ အမှန်ပဲ။ ဆေးရုံမှာ ကြည့်ပါလား။ သတ္တိချင်းယှဉ်ရင် မိန်းမတွေကို တစ်ဝက် မမီဘူး။ ဆေးထိုး တာကလေးလောက်တောင် အပ်နဲ့ မရွယ်ခင်က ယောက်ျားတွေ နာကြ၊ အော်ကြ။ ဆေးရုံကြီးမှာ လုပ်တုန်း က ယောက်ျားတစ်ယောက်များ အကြောက်လွန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေလို့ ထုံဆေးပေးပြီးမှ ခွဲမဖြစ်လို့ မေ့ဆေးပေးပြီးမှ လိပ်ခေါင်းခွဲရတာ ကြုံဖူးသေးတယ်။ မိန်းမထဲမှာ တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ လင်ယူဝံ့တာ၊ ကလေးတွေမွေးဝံ့တာ နည်းနည်းသတ္တိမှ မဟုတ်တာ။

လင်းက မြန်နွာကို တကယ်ချစ်ဖူးရင်လည်း ချစ်ဖူးမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဝေးက မျှော်ချစ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်စွဲလမ်းနိုင်မှာ လဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ သိကျွမ်းကြဖူးသေးတယ်တဲ့ ။ မမမြန်နွာရဲ့ မောင်လေး လင်းထင်ပေါ့။ သူ့ထက် လေးနှစ်လောက် ငယ်တယ်တဲ့ ။ အိုင်အေ အောက်တန်းကျောင်းသား သစ်ကလေးကို ခိုင်းလို့ ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။ လင်းက ပြောတယ်။ တစ်ခါတိတိပဲ ဘိုင်စကုတ် နှစ်ယောက်အတူတူ ကြည့်ဖူးပါတယ်တဲ့ ။ ဒါလည်း အမှတ်မထင်ပြောမိတဲ့ မြန်နွာရဲ့ စကားကို သူက အတင်း ကတိတည်ခိုင်းလို့ ကြည့်ကြရတာလေ။ ပြီးတော့ လင်း အိုင်အေ အထက်တန်းလည်း တက်တော့ ကြီးပွားသွားလိုက်တာ မြန်နွာလည်း လင်ယူပါလေရော။ ဟား ... ဟား။

အချစ်ဆိုတာ လင်မယားမှာ သာ ရှိတာပါ။

မနေ့ကပဲ တစ်အိမ်လုံး အင်းလျား ရေကူးသွားကြတယ်။ ကလေးငါးယောက်ကို ကားနဲ့ အပြည့် တင်လို့ ပေါ့။ သူတို့ အားလုံး ရှေ့ကသွားကြတော့ ကလေးတို့ အဖေ လင်းနဲ့ ကလေးတစ်တွေကို နောက်ကနေ ကြည့်ရင်း လင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ငါ့လက်ကိုမလွှတ်နိုင်ဘူးလို့ စဉ်းစားမိ

တယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နောက်က ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာတယ်။ သူတို့ နဲ့ အတော်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့တော့ ငယ်ငယ်ကလို လွတ်လပ် တဲ့ စိတ် ပြန်ပေါ်လာတယ်။ လင်နဲ့ သားနဲ့ ဘဝက အလှမ်းကွာသွားပြန်သလိုပဲ။ ဟုတ်တယ်။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ချင်းပဲ မွေးဖွားလာတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမြဲ လုံးဝ အမြဲတမ်းနော်။ အမြဲတမ်း မေ့နိုင် မှာ လဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ လူရွယ်နှစ်ယောက်က တူရူက လျှောက်လာပြန်တယ်။ တစ်ယောက်က တယ်တောင့် ပါလားလို့ ပြောသွားတယ်။ တစ်ယောက်က ဆိုဖီယာလိုရင်ကြီးလိုပဲတဲ့ လေ။ ငယ်ငယ်ကလိုသာဆိုရင် တော့ ဟားပစ်လိုက်မှာ ပဲ။ ခုတောင် လင်းမကြိုက်မှာ စိုးလို့ တားလိုက်ချင်သေးတယ် ။ ဒါပေမဲ့ သား အငယ်ဆုံးလေးက ပြန်လှည့် လာပြီး လမ်းတစ်ဝက်က စောင့်တယ်။ လင်းကလည်း လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်စောင့်နေပြန်ပြီ။ အနားရောက်တော့ ဘာပြောလဲသိလား။

"ရီသားကလေ သူ့အမေကို သိပ်နှမြောတာ" တဲ့ ။

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ခုနကောင်လေး နှစ်ကောင်တွေတော့ ... ‘ဖေဖေ ဟိုမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်း’တဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က ‘ဘာဖြစ်လဲကွ’လို့ ပြောတော့ အို ... ရေထဲ မြိုးထောင်ထားတော့ သွားကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ရီဆီကို ပြန်ပြေးလာတာ"

"လင်းကတော့ မနှမြောဘူးပေါ့လေ"

"ပေါတာမ"လို့ ဆိုပြီး သွားပေမဲ့ လင်းဟာ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ ရေကူးအဝတ် ဝတ်ခွင့် မပေးခဲ့ဘူး။ ငယ်ငယ်က ရေကူးရင် အမြဲ ဆွမ်းမင်းစုနဲ့ ကူးတာ။ ခု ထဘီရင်ရှားကြီး တပြုတ်ပြုတ်နဲ့ မကူးချင်တော့ပါဘူး။

"ခါးတုတ်ကြီးနဲ့ လှပါဘူး"လို့ လည်း မခံချင်အောင်ပြောသေးတယ်။

ထိုခဏ၌ ဒေါက်တာခင်အေးရှိသည် သူလင် လင်းထင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လို့ မဝအောင် ကြည့်နေ မိပြန်သည် ။ လင်း၏ ပျော့ပျောင်းညိုမှောင်သော ဆံပင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖွတ်စားခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း ၁၆ နှစ်ရှိလေပြီ။ အင်္ဂလန်သို့ စာသွားသင်စဉ်ကသာ နှစ်နှစ်မျှ ခွဲခဲ့ကြဖူးသည် ။ လင်းက အေးဆေးသူ။ ခင်အေးရီက ချစ်ခင်မူရာ ပြတတ်သူ၊ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သူဖြစ်သည် ။ လင်းကို သူက အလျင်စနမ်းမြဲ။ လင်းရဲ့ လက်ကို သူက အလျင်ဆုပ်ကိုင်မြဲ။ တစ်ဖက်လှည့်အိပ်တတ်သော လင်း၏ ကျောကုန်းကြီးကို သူကဖက်၍ မျက်နှာအပ်ကာ အိပ်တတ်သည် ။ ပူနွေးသော နွေရာသီညများမှာ တော့ လင်းသည် သူ့ကို အသာတွန်းဖယ်ကာ "မအိုက်ဘူးလား ရီရဲ့ "လို့ မေးတတ်သည် ။ ခင်အေးရီက ဘာမျှမပြောဘဲ "သွား" လို့ သာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆိုပြီး ဆောင့်အောင့်တွန်းပစ်လိုက်လျှင်တော့ လင်းသည် ညင်သာစွာ ရယ်မောကာ သူမိန်းမကို ပွေ့ဖက်ရမှန်း၊ ချောမော့ရမှန်း သိတတ်လာပြန်သည် ။

သည် တော့လည်း ခင်အေးရီသည် ချက်ချင်းစိတ်ပြေကာ လင်းက သိပ်အိုက်တတ်တာ၊ ပြီးတော့ သိပ်အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တာ၊ မတိုက်ဆိုင်ခဲ့လို့ သို့မဟုတ်ရင် ဘုန်းကြီးဖြစ်မယ့် လူစားမျိုးပဲဟု တွေးတတ်လေသည် ။ ပန်ကာ ထဖွင့်တတ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ သိချင်စိတ်သက်သက်နှင့် "လင်း တကယ်ပြောစမ်းပါ။ ရှိအပြင် တကယ်ချစ်ခဲ့ဖူး တဲ့ သူ မရှိဘူးလား" လို့ မေးတတ်သည် ။ "သူတေသန လုပ်ချင်လို့ ပါ" လို့ အတည်ပြောတတ်သည် ။

လင်းက ရယ်ပြီးကာသာ နေတတ်သော်လည်း မျက်နှာ မကြည်လင်လှလို့ ထင်ရသည် ။

"ပြောလေ.. ပြောလေ၊ ကဲ ... ဥပမာ မြန်နွာကို ချစ်ဖူးတယ်မဟုတ်

လား"

"ရီက ပေါတာမပဲ" လို့ သာပြောသည်။ ။

"စကားမလွဲနဲ့ "

"မဟုတ်တာ၊ မချစ်ဖူးပါဘူး။ ဒီကိုသာ တစ်မိုးအောက် တစ်ယောက် ထင်၊ ရီကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မမြင်"

"သိပ်ညာတာပဲ။ လင်း မြနန္ဒာကို အရမ်းပစ်ကြိုက်နေတာ ဟိုးဟိုး ကျော်လို့ ။ ဒီလို ညာလို့ ရမှာ လား"

"သားကြီးတောင် ၁၆ နှစ်ပြည့်တော့မယ် ရီရဲ့ ။ ဒါတွေ ပြောနေစရာ လား"

"ဒါဖြင့်ရင် မြနန္ဒာနာမည်ကို အိပ်ရင်း ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏယောင်ရ တာလဲ"

ခင်အေးရီက တကယ်တော့ နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး လင်းကမူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေတော့သည် ။ တော်တော်နှင့် အသံထွက်မလာ။ နှုတ်ခမ်းကိုသာ မကြာခဏ ပြင်သေးသည် ။ ပြီးမှ "ရီ တော်တော်နောက်တာပဲ" လို့ ပြောလေသည် ။

ခင်အေးရီသည် သည် အခါမျိုးမှာ သာ တဒင်္ဂလောက် မြနန္ဒာကို မလိုလား မနှစ်သက်ဖြစ်ရသည် ။ သို့သော် ကြာရှည်မခံပါ။ ခင်အေးရီ ကို ယ်၌ က စိတ်သဘောကောင်းမြတ်ရာ၌ ကျော်ကြားသူပင်။ မေ့ပျောက် လွယ်သူပင်။ သူသည် လူနာကို ပိုက်ဆံအတွက် တစ်ခါမျှ မကုသဖူးဘူး။ ဆေးကုသခဟူ၍ စာရင်းမပို့ဖူးဘူး။ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဆေး ရုံ၌ အလုပ်သင်ဆရာဝန်များ နှင့် ရောဂါအောက် ခြေသိမ်း ကိစ္စကအစ ပါတတ်သည် ။ သူ့ကို လူနာများက ချစ်ခင်သည် ။ သူ ပိုက်ဆံမလိုချင်

သောကြောင့် လာကန်တော့သော ပစ္စည်းများ သည် အိမ်မှာ စုပုံနေသည် ။ ငယ်ငယ်က ငြင်းဆန်မြဲ။ သို့သော် စေတနာကို မတားဆီးလိုတော့သဖြင့် ယခု လက်ခံကာ ရသမျှပစ္စည်းကို ဝေငှစွန့်ကြဲပစ်တတ်သည် ။ တစ်ခါမှ နေ့ဖို့ ညစာဟူ၍ သိမ်းမထားခဲ့ချေ။

ပြီးတော့ လင်းဟာ မြနန္ဒာကြောင့် ရင်ခုန်ရမှ ကဗျာစပ်နိုင်မယ်။ ဝတ္ထုရေးနိုင်မယ်ဆိုရင် စပ်ပါစေ၊ ရေးပါစေပေါ့။ လူတို့ သည် ဝက်သက် ပေါက်တတ်သည် ၊ ကျောက်ဖြူ ပေါက်တတ်သည် ။ အဆင်မသင့် လျှင် အမာရွတ်ကလေးတွေ ထင်တတ်သည် ။ အင်မတန်ကံဆိုးလျှင် အသက် တောင်ဆုံးနိုင်သေး။ သို့ပေမဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ လင်းထင်သည် ဒေါက်တာခင်အေးရီနှင့် ၁၆ နှစ်မျှကြာအောင် ပေါင်းသင်း နေခဲ့သည် မှာ သာ အဓိကပင်။ သူတို့ မှာ သားသမီးငါးယောက်က အိမ်နှင့်အပြည့်ပင်။ သားအကြီးဆုံးက မအေနှင့်တူသည် မို့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့်။ ရေကူးဝါသနာကြီးလှသည် ။ သမီးသုံးယောက်က ကြားသီး ခေါ်ရမလား၊ ဖအေလို ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးကြပြီး မအေလို စာတော်ကြသည် ။ ဂျာမန်စာ သင်ကြ သည် ။ ဆရာဝန်လုပ်ကြမည်တဲ့ ။ သားအငယ်ဆုံးက တော့ ကဗျာဆရာပဲ။ နာမည်ကိုက လင်းက ရွေးလိုက် တာ။ မြလင်းထွေးတဲ့ လေ။

သားငယ် မြလင်းထွေးက စံပယ်ပန်းကြိုက်သည် ။ ကဗျာ ကျက်တတ်သည် ။ သီချင်းဆိုတတ် သည် ။ ဝတ္ထုဖတ်တတ်သည် ။ ကြပ်ကလေးကို အကြိုက်ဆုံးဆိုပါလား။ အိပ်ရာထဲလိုမ့်ကာ ကြပ်ကလေး ဝတ္ထုဖတ်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေတတ်သည် ။ ပြီးတော့ ကြပ်ကလေးဆီ စာရေးဦးမည်တဲ့ ။ မြလင်းထွေး ရေးထားသည် မှာ "ဦးဦး ကြပ်ကလေး ခင်ဗျား"တဲ့ ။ "ဦးဦးရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို သား အလွန်ကြိုက်ပါသည် " တဲ့ ။ " စာရေးဆရာထဲမှာ ဦးဦးလောက် ဘယ်သူမှ မကောင်းပါဘူး"တဲ့ ။ "ဦးဦး

ကာတွန်းကော မဆွဲဘူး လား" တဲ့ ။ "ဒါပေမဲ့ ကဗျာဆရာတွေထဲမှာ
တော့ သားသားရဲ့ ဖေဖေလောက် ဘယ်သူမှ တော်မယ်မဟုတ် ပါဘူး"
တဲ့ ။ "သားသား သိတာပေါ့" တဲ့ ။ "မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကိုသာ မပို့တာ။
ဖေဖေက ကလေးဖတ်ဖို့ ကဗျာလည်း ရေးတာပဲ" တဲ့ ။ မြလင်းထွေးက
သူ့အဖေပေးထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် ကြပ်ကလေး ဖတ်ဖို့ တဲ့ ။ ခပ်
ကြွားကြွား ကူးထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်။

ရှေးရှေးတုန်းက ဥမ္မာမြ
သီဝိမင်းတောင် ရူးအောင်လှ။
အရူးကုမရခင် ရှင်ဘုရင်
တံတားလေးဆေးရုံ သူဝင်ရင်၊
ဆင်ဖြူစီးလို့ ဝင်သလား
မြင်းဖြူစီးလို့ ဝင်သလား
မြလင်းမောင် တစ်နေ့လုံး
ဆင်ခြင်တွေးဆ မဆုံးတယ်
ခွေနိုးလှသဗျား ... တဲ့ ။

ပတ္တလားတီးသင်တာ တစ်နှစ်ရှိသေးတယ်။ ကျကျနန တီးနိုင်လေပြီ
။ စန္ဒရား မဝယ်နိုင်၍ ပတ္တလား ဝယ်ရသည် ။ ဟိုတစ်လောက သူငယ်ချ
င်း ကြည်နွဲ့ဦးက အသစ်စက်စက် စန္ဒရားရောင်းမည်တဲ့ ။
တစ်သောင်းငါးထောင်ဆိုတော့ ဘယ်ဝယ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လူတွေကလည်း

အထင်ကြီးလိုက်ကြတာ။ စိန်လက် ကောက်ဝယ်ပါတဲ့ ၊ ဒေါ်ထူးစိန်က ပြောတယ်။ စိန်ကလေးတွေ ပထမတန်းပဲတဲ့ ။ လေးသောင်းတည်း ပါ တဲ့ ။ လေးသောင်း မတတ်နိုင်ပါဘူးဆိုတော့ ရယ်သေးတယ်။ ခုနေတဲ့ ခြံ နဲ့ တိုက်တောင် လင်းရဲ့ အမေက ဝယ်ပေးသွားတာ။ ခြံကျယ်အောင် က ပ်နေတဲ့ မြေတစ်ကွက်ထပ်ဝယ်တာ ကြွေးတောင် ငါးထောင်လောက် ကျန်သေးတယ်။ ပိုက်ဆံကလည်း ကလေးတွေကိုကျွေးတာနဲ့ ကိုယ့် ဆေးစာအုပ်ဖိုး၊ လင်းရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် ဖိုးနဲ့ ကုန်တာပဲ။

မြလင်းထွေး ပတ္တလားတီးတော့ မေမေ သီချင်းဆိုပေးပါတဲ့ ။ မေမေ က ဘယ်တော့မှ သီချင်း တစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် မရဘူးဆိုတော့ လင်းကထ လာပြီး သားအဖ ဆိုကြ တီးကြသတဲ့ လေ။ သမီးသုံး ယောက်က ကျောင်းမှာ တတ်လာတဲ့ ယိုးဒယားအက ဝင်ကရင် ကကြတယ်။ သားကြီးက တောင် အီလက် ထရစ်ဂီတာ ဝယ်ပေးပါ ဖြစ်လာပြန်ပြီ။

ကဲ ... ရီတို့ ရဲ့ ပျော်စရာအိမ်ထောင်မှာ မြန်နွာ ဘာတစ်နေရာ ရနိုင် သလဲ။ ဆုံးပါးကျေပျောက် သွားတဲ့ အိပ်မက်ကလေးပါ။ မြူငွေ့လေးပါ။ ဒီအိပ်မက် မြူငွေ့လေးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ လွမ်းလေပင့်လို့ ပျံ့လွင့်လာလည်း ဘာရုပ်သဏ္ဌာန်မှ ဖြစ်လာမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ လင်းကတော့ စားပွဲမှာ ထိုင်မိမှာ ပေါ့။ မနက်စောစော သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေး ထပြီး ကလယ်ကုလားစကားများ ဆိုသလို ဆူနေတဲ့ အခါ လင်း စားပွဲမှာ ထိုင် မိမှာ ပေါ့။ ရီစိုက်တဲ့ ထင်းရှူးတန်းကြားက လရောင်ဖြာယှက်ပြီး ကျ လာတော့ အိပ်ရာခေါင်း ရင်း မှန်တရုတ်ကပ်ပေါ် တရုတ်ပန်းချီသဏ္ဌာန် ပေါ်လွင်လာရင် လင်း စားပွဲမှာ ထိုင်မိမှာ ပေါ့။ မငြူစူသင့် ပါဘူး။

ယုယုခင်ကိုတော့ သနားပါတယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ သားသမီးမရ လို့ အချည်းအနီးဖြစ်နေတဲ့ အားလပ်လစ်ဟင်းနေတဲ့ သူ့ဘဝတစ်ဝက်

ဟာ သူတစ်ပါးကို အပြစ်ရှာကြည့်နေတာနဲ့ ဆုံးပါးတော့တာပဲ။ ဘဝတစ်စိတ်ကတော့ မုသာဝါဒ ပြောခြင်းနဲ့ ကုန်ရတယ်။ ကျန်တစ်စိတ်ကတော့ အိပ်ခြင်းစားခြင်းပေါ့။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...။

မြနန္ဒာကို သူ မနာလိုတာကတော့လည်း တားဆီးနိုင်ကောင်းတဲ့ တရားဓမ္မ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ နော်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြနန္ဒာဟာ နှင်းဆီပွင့်လိုပဲ လှနေတာကိုး။ တားဆီးလို့ မှ မရဘဲ။ အညစ် အကြေးအတိပြည့်တဲ့ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါကလည်း ဒီလောက်လှဖို့ တော့ မသင့်ဘဲကွယ်။

လှလိုက်တဲ့ မြနန္ဒာ။

"ဘာဆေးစားလို့ များ ဒီလောက် နုနုနယ်နယ်ကလေး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး" ဟု ခင်အေးရီသည် အံ့သြစွာပြောလိုက်၏။ ယုယုခင်က မကြားသလိုလုပ်နေသေး၏။ သူ ဘယ်တော့မှ မအိုတော့ဘူးလား။ အဖြူနဲ့ ခရုခွံ ပန်းရောင်နုကလေး တွဲဝတ်ထားပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ပုလဲဆွဲကြိုး ကလေးနဲ့ ဟပ်လို့ ။ ဆေးရုံတွင် ပေရေစမြဲမို့ ပါတိတ် လုံချည်ရင့်ရင့်သာ ဝတ်လေ့ရှိတာကို သတိရမိ၏။ မိမိ၏ ၅ပေ ၅လက်မခွဲ အရပ်အမောင်း၊ ပေါင်ချိန် ၁၄၅ ကို သတိရမိ၏။ မျက်မှန်ကိုင်းနက်နှင့် ဆိုပြန် တော့ "ရီလည်း အဲဒီလို ဝတ်ကြည့်ဦးမယ်၊ ဘာရုပ်ထွက်လာမလဲ မသိဘူး။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

သို့ပေမည့် ယောက်ျားလေးယောက် ဝုန်းခနဲ ထကြတာကတော့ ရယ်စရာပဲ။ ပန်းချီဆရာ ကိုတင်မောင်ကတော့ အမြဲ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသူမို့ သူ့ကုလားထိုင် ထိုးပေးတယ်။ ယုယုခင်ရဲ့ မောင်တော် မိန်းမ ဝါသနာကို မယားကြောက်လို့ ချိုးနှိမ်နေရသူ သူငယ်ချင်း သဘောကောင်းကြီး ကိုသန်းတင့်က တော့ ခဏထ၊ ပြန်ထိုင် တစ်ချက်ငမ်းပြီး မျက်လွှာချလိုက်

ရတော့တာပဲ။

မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ သူဌေးလေး ကိုလှဦးကတော့ သိပ်အရှက်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ လင်းက စီးကရက်ဘူး လှမ်းပေးတော့ မြနန္ဒာ တစ်လိပ် ဆွဲယူလိုက်ကတည်းက ရွှေမီးခြစ်နဲ့ အသင့်စောင့်တာပဲ။ ပန်ကာလေကြောင့် မြနန္ဒာက ဘယ်လက်ခုပ်ကလေးနဲ့ အုပ်လိုက်တော့ ကိုလှဦး လက်ပေါ် နားရတာပေါ့။ ကိုယ်တော်မြတ်က အခွင့်ကောင်းယူပြီး အနားပိုကပ်လို့ မီးဆက်ညှိနေလိုက်တာ စီးကရက်တစ်ဝက် လောင်တော့မယ်။ ဟား ... ဟား။

လင်း။ လင်းကတော့ ကဗျာစပ်ချင်တဲ့ မျက်လုံးတလက်လက်နဲ့ ပေါ့ကွယ်။ သူက ကဗျာဆရာပဲ ရင်ခုန်ရမှာ ပေါ့။ ။

ယုယုခင်ရဲ့ မျက်နှာပဲ အရုပ်ဆိုးနေတာ။ မြနန္ဒာကို တွေ့လိုက်ရင် ပိုအရုပ်ဆိုးလာတယ်။ ပါးစပ် ကလည်း ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူးကွယ်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ။ အပေါစား သိပ်ဆန်တာပဲ။ ကိုသန်းတင့် အတော်ရှောင်တဲ့သူပဲ။ သို့သော် ခင်အေးရီဟာ ဘယ်တော့မှ ယုယုခင်နေရာ မရောက်ပါဘူး။ သနားတော့ သနားပါတယ်။

"သူကုသိုလ်နဲ့ သူ ဖြစ်တာပဲ ယုရယ်" ဟု သူသည် ယုယုခင်၏ ပခုံးကို ကိုင်ပြီးပြောလိုက်ကာ၊ ရယ်မောချင်တာအမှန်မို့ ရယ်မောလိုက်ရ၏။ ယုယုခင်ကလည်း မနေသာတော့ပြီမို့ အဟင်းဟင်းဖြင့် အတင်းဖျစ်ညှစ်ရယ်ပြန်လေသည် ။

မြနန္ဒာက လင်းရဲ့ မျက်လုံးလက်လက်ကို လှမ်းကြည့်လို့ အပြီးလဲ့လဲ့ကို ပြုံးသည် ။ လင်းကလည်း လောကမှာ တစ်ပါးသူတို့ မရှိတော့သည့် သဖွယ် မြနန္ဒာကို မျက်လုံးများ ပိုမိုဝင်းလက်ကာ လှမ်းကြည့်လို့ အပြီးလဲ့လဲ့ကို ပြုံးပြန်သည် ။

ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် ရင်တွင်း၌ အနည်းငယ်ပူပင်ကာ အသံမ
ထွက်သော်လည်း စိတ်ထဲက ခေါ်လိုက်၏။ လင်း လင်း။ ထိုအခါ
ကိုသန်းတင့်က ခင်အေးရီခေါ်သံကို ကြားသည့်သဖွယ် ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လေသည် ။
